

ΓΙΩΡΓΟΣ
ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

ΟΙ
ΕΡΑΣΤΕΣ
ΤΗΣ
ΓΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Τίτλος: Οι Εραστές της Γης
Συγγραφέας: Γιώργος Λεονάρδος
Φιλολογική επιμέλεια: Ελένη Κεχροπούλου
Θεώρηση δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου
Εκπόνηση εξωφύλλου-Σελιδοποίηση: Έλενα Ματθαίου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © Απρίλιος 2019: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Γιώργος Λεονάρδος
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-960-643-002-2

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Μυθιστόρημα

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Μυθιστόρημα, 1992

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

Μυθιστόρημα, 1993

ΕΥΑ

Μυθιστόρημα, 1994

ΟΙ ΠΟΛΟΙ ΤΟΥ ΜΑΓΝΗΤΗ

Μυθιστόρημα, 1995

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Μυθιστόρημα, 1997

ΜΑΡΑ, Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Ιστορικό μυθιστόρημα, 1999

(Βραβείο Ιστορικού Μυθιστορήματος

Ελληνικής Εταιρείας Χριστιανικών Γραμμάτων το 2000.

Εκδόθηκε, επίσης, στη Σερβία και την Τουρκία)

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2001
(Εκδόθηκε και στην Τουρκία)

ΜΙΧΑΗΛ Η΄ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2005

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΙ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2006
(Βραβείο Ιδρύματος Μπότση)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2007
(Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος το 2008)

ΣΟΦΙΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΙΝΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2008

ΜΑΓΓΕΛΑΝΟΣ
ΤΡΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Ιστορικό μυθιστόρημα
μιας θαλάσσιας εξερεύνησης, 2009

ΞΕΚΛΕΙΔΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΜΥΣΤΙΚΗ ΘΟΥΛΗ
Ιστορικό μυθιστόρημα
για τους Έλληνες θαλασσοπόρους, 2010

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΡΑΨΩΔΙΑ
Μυθιστόρημα, 2011

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΡΑΣΙ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2013

ΝΗΣΙΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ
Don Teodoro Griego
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2014

ΜΠΑΡΜΠΑΡΟΣΑ Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2015
(Εκδόθηκε, επίσης, στην Αγγλία,
την Ιταλία και την Τουρκία)

ΤΣΑΡΙΝΑ ΣΟΦΙΑ
Η ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΙΝΑ ΠΟΥ ΑΝΕΔΕΙΞΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2016

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ Β΄ Ο ΡΙΝΟΤΜΗΤΟΣ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2016

Η ΣΑΡΑΝΤΑΠΗΧΑΙΝΑ
ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2017

ΚΛΕΟΠΑ, Η ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΡΑ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2017

ΕΥΣΕΒΙΑ, Η ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ
Ιστορικό μυθιστόρημα, 2017

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ
Επιστημονικών και Στρατιωτικών Όρων,
1980

Η ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

Δοκίμιο, 2000

**ΠΡΩΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ**

1

AΝ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ δεν είχα την απρονοησία να θέλω –πράγμα σπάνιο για τον χαρακτήρα μου– να ασκήσω αποφασιστικά το δικαίωμα του πεζού σε διάβαση κεντρικού δρόμου της Αθήνας, δεν θα είχα συναντήσει τον Οδυσσέα και ίσως, ίσως λέω, να μη γραφόταν η ιστορία αυτή...

Τέσσερα λάστιχα αυτοκινήτου σύρθηκαν στην άσφαλτο βγάζοντας εκείνη τη στριγγλιά που γρήγορα ανεβάζει την αδρεναλίνη και κάνει την καρδιά του πεζού να χτυπάει σαν τρελή από τον τρόμο πιθανού θανατηφόρου δυστυχήματος. Όμως τη φορά αυτή είχα σταθεί τυχερός. Ο οδηγός έκανε έναν ελιγμό την τελευταία στιγμή, όπως

ξέρουν να τον κάνουν οι περισσότεροι συμπατριώτες μου οδηγοί, και με απέφυγε, ενώ συγχρόνως μια παλάμη ανοιχτή, πενταδάχτυλη, βγήκε από το ανοιχτό παράθυρο ενός σαράβαλου αυτοκινήτου.

– Στραβέ! Επαρχία! ακούστηκε μια διαπεραστική βροντώδης φωνή από το εσωτερικό της καρότσας.

– Κόπανε! Γιατρέ! ήταν η ετοιμολογη αντίδρασή μου.

– Ρε, ποιόν είπες «γιατρό»; ακούστηκε η φωνή μέσ' από τη σταματημένη καρότσα.

Η ερώτηση έδειχνε καθαρά ότι ο οδηγός είχε προσβληθεί από τον χαρακτηρισμό του «γιατρού».

– Εσένα, απάντησα απτόητος.

Γνώριζα ότι στους καβγάδες του είδους αυτού υπερέχει πάντα εκείνος που θα πάρει το πάνω χέρι. Αλίμονο αν ο «αντίπαλος» σου πάρει τον αέρα.

Άνοιξε η πόρτα του αυτοκινήτου κι ένας μουσάτος νευρώδης νέος άνθρωπος, ψηλός, όπως έδειξε όταν ανόρθωσε το κορμί του, πρόβαλε από 'κεί. Ήμασταν στη μέση κεντρικού αθηναϊκού δρόμου, όπως ήδη σας έχω περιγράψει, αλλά κανείς από τους άλλους οδηγούς δεν προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί για τη διακοπή της κυκλοφορίας. Όλοι σταμάτησαν, πήραν αναπαυτικότερη στάση στη θέση του οδηγού, έτοιμοι να απολαύσουν το θέαμα που θα ακολουθούσε...

Ο μουσάτος βγήκε από το σαράβαλό του και κοντοστάθηκε. Θέλησε να αναμετρήσει τις σωμα-

τικές δυνατότητες του «αντιπάλου» του. Το ίδιο έκανα κι εγώ. Εκείνος ήταν ψηλός, αδύνατος αλλά νευρώδης, μάλλον ξανθός, με δυο μάτια που αντικαθρέφτιζαν την οξύνοια που προφανώς διέθετε. Εγώ κοντύτερος, αλλά πιο μυώδης, γεγονός, όμως, που δεν δίνει το προβάδισμα, αφού τις περισσότερες φορές ο νευρώδης αποδεικνύεται πιο δυνατός από τον σωματώδη σε μια αναμέτρηση.

– Εμένα είπες «γιατρέ»; Ξαναρώτησε για να κερδίσει περισσότερο χρόνο και να κάνει ακριβέστερες τις εκτιμήσεις του για την επερχόμενη σύγκρουση, που φαινόταν αναπόφευκτη.

Σιγή τεμένους απλώθηκε στο τμήμα αυτό της θορυβώδους λεωφόρου.

– Και «γιατρό» και «κόπανο», του απάντησα για να του πάρω, όπως είπαμε, τον αέρα.

– «Γιατρό» να πεις τον θείο σου! φώναξε, κι έκανε να με πλησιάσει.

Έκανα να τον πλησιάσω κι εγώ. Νεκρική πάντα η σιγή στον δρόμο. Η σύγκρουση τώρα ήταν σίγουρη, κατά την πείρα των άλλων οδηγών, που άρχισαν να αδημονούν για την απόλαυση ενός πρωινού θεάματος. Πέρασαν μερικά ακόμη δευτερόλεπτα. Το πρόσωπό του είχε πλησιάσει απειλητικά το δικό μου. Οι μύτες μας σχεδόν άγγιζαν η μια την άλλη, σαν να επρόκειτο να αναμετρηθούν εκείνες. Ξαφνικά, ο «αντίπαλος» άνοιξε διάπλατα τα μάτια και το στόμα του.

– Ρε, δεν είσαι εσύ ο Χα... ο Χατζη..., προσπάθησε να θυμηθεί το όνομά μου.

– Ναι, εγώ είμαι ο Χατζηπε..., απάντησα κι εγώ, χωρίς να προλάβω να ολοκληρώσω το επώνυμό μου από τις συνεχείς διακοπές του άλλου, αλλά και από την έκπληξη που είχε χαραχτεί στο πρόσωπό του.

– Βρε... βρε... Αδερφάκι... Ο Οδυσσέας είμαι, ρε! Ο Οδυσσέας ο συμμαθητής σου από το δημοτικό!

Τότε γούρλωσα τα μάτια μου κι εγώ. Η ετοιμότητα για την αναμέτρηση έφυγε μαζί με την οργή μου, και μπόρεσα να τον αναγνωρίσω.

– Ρε, Οδυσσέα! φώναξα κι εγώ όλος χαρά που τον ξανάβλεπα μετά από τόσα χρόνια. Ρε, Οδυσσέα! Πού ήσουν τόσα χρόνια; Βρε, Οδυσσέα...

Μέσα σε τόσο λίγο διάστημα, είχαμε γίνει και οι δύο παλιοί γνώριμοι, αλλά και αγνώριστοι από τα χρόνια που μεσολάβησαν από τότε που ήμασταν στο δημοτικό. Εκείνος είχε αδυνατίσει υπερβολικά και είχε αφήσει ένα κακοσχηματισμένο μούσι, που το απέδωσα στον υπαρξισμό της εποχής εκείνης. Εγώ, ως συνήθως, μετά την καινούργια δίαιτα που είχα κάνει, είχα ξαναπάρει τα κιλά μου, και μερικά ακόμη, σε αποζημίωση αυτής της καταραμένης στέρησης όλων των καλών γεύσεων, που με είχε ταλανίσει τους δυο προηγούμενους μήνες.

Πέσαμε ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Ήταν ο συμμαθητής μου ο Οδυσσέας, επτά χρόνια στο ίδιο θρανίο, σε όλες τις τάξεις –και στις αταξίες, βέβαια– του δημοτικού σχολείου, που με άφηνε

πάντα ν' αντιγράφω από το γραπτό του στα διαγωνίσματα.

– Πώς από 'δώ, αδερφέ μου; με ρώτησε σαν να με δεχόταν σπίτι του.

– Περαστικός, περαστικός, απάντησα μ' έναν κόμπο στο στόμα.

Τί να πω; Ότι ήμουν έτοιμος για καβγά; Όμως η πρώτη κόρνα κι όλες οι άλλες που ακολούθησαν μου διέκοψαν αυτού του είδους τις σκέψεις. Οι οδηγοί, όταν είδαν ότι η αναμέτρηση μεταξύ ενός οδηγού κι ενός πεζού κινδύνευε να αναβληθεί επ' αόριστον, άρχισαν να εκδηλώνουν τη δυσαρέσκειά τους για την καθυστέρηση που τους προκαλούσαμε. Οι πρώτες διαμαρτυρίες άρχισαν να διατυπώνονται σε άψογα ελληνικά.

– Ρε, άντε να φιληθείτε παραπέρα!

– Ρε, έχουμε δουλειά κι εσείς όλο ματς και μουτς είστε!

– Ρε, θα φύγετε από τη μέση ή θα κατεβούμε και θα γίνει το έλα να δεις;

Το τελευταίο αυτό μας έθιξε και κινηθήκαμε, αυτή τη φορά μαζί, ο Οδυσσέας κι εγώ, προς τον οδηγό που διατύπωσε την απειλή. Όμως ο παλιός συμμαθητής μου είχε περισσότερη ψυχραιμία.

– Άσ' τον για σήμερα, μου είπε. Έλα γρήγορα. Μπες στο αυτοκίνητο και φύγαμε. Δεν έχω την άδεια του αυτοκινήτου πάνω μου κι αν πλακώσει κανένας τροχονόμος την έχουμε βαμμένη, αδερφέ.

Τώρα το θυμήθηκε; Δεν κατάλαβα. Αδυνατώ- ντας να συνειδητοποιήσω τα λεγόμενά του και τις πράξεις μου, μετά τη συνάντηση με τον Οδυσσέα και τον παρ' ολίγον καβγά, μπήκα στο αυτοκίνητό του.

– Δεν έχεις την άδεια πάνω σου; ρώτησα όταν ξεκινήσαμε, αναλογιζόμενος το παρελθόν και τις πάμπολλες αταξίες του Οδυσσέα.

– Δανείστηκα το αυτοκίνητο από κάποιον φίλο, απάντησε με αθωότητα παρθένου. Και ξέχασε ο φίλος να μου δώσει την άδεια κυκλοφορίας του αυτοκινήτου του. Αυτό είναι όλο...

Τον κοίταξα με κάποια υποψία.

– Σοβαρά; Ξαναρώτησα.

– Αμάν, αδερφέ, απάντησε αγανακτισμένος. Πάντα άπιστος Θωμάς ήσουν! Σε θυμάμαι από τότε...

– Όχι, επέμεινα, αλλά πιο μαλακά αυτή τη φορά. Δεν είναι έτσι. Απλώς ρώτησα.

– Και καλά έκανες, είπε. Βλέπεις, και στη σημερινή εποχή υπάρχουν φίλοι που σου δανείζουν το αυτοκίνητό τους. Κατάλαβες, αδερφέ;

Το «αδερφέ» στον Οδυσσέα ήταν ότι το «αγαπητέ» στους άλλους, με «μου» ή χωρίς «μου» στο τέλος, ανάλογα με την περίπτωση. Όταν βρισκόταν σε καλύτερη διάθεση, το «αδερφέ» εξελισσόταν σε «αδερφάκι». Πολλές φορές με φώναζε και «μπατζανάκη», άγνωστο για ποιόν λόγο. Ήταν αλήθεια ότι μπερδευε πάντα την ορολογία

στους συγγενείς εξ αγχιστείας, για παράδειγμα, τον γαμπρό με τον κουνιάδο, και τα παρόμοια. Έτσι, είχε καταλήξει σε μια ονομασία κι έγιναν όλοι «μπατζανάκηδες». Όσο για το αυτοκίνητο και την άδεια κυκλοφορίας του, ο Οδυσσέας μπόρεσε να με πείσει και πάλι, όπως με έπειθε και παλιά, όταν ήμασταν πιτσιρίκοι –ίσως γιατί ήθελα κι εγώ να πείθομαι για την αθωότητά του–, ότι ήταν πάντα... αμέτοχος στις αταξίες που έκανε, για να εμφανιστεί μετά με ύφος εκατό οσίων της Εκκλησίας μας, όπως ακριβώς τους βλέπουμε στα εικονοστάσια των ναών.

Με τις σκέψεις αυτές αφαιρέθηκα, για να συνειδητοποιήσω ξαφνικά ότι είχαμε βγει από το κέντρο της Αθήνας και είχαμε πάρει τη λεωφόρο Καβάλας, με κατεύθυνση τον Ασπρόπυργο.

– Πού πάμε; τον ρώτησα ανήσυχος.

– Αδερφάκι, τώρα που σε βρήκα δεν σ' αφήνω, απάντησε με το γνωστό μου ύφος του, το γεμάτο πεποίθηση και αποφασιστικότητα. Ως αύριο θά 'σαι δικός μου.

– Ρε, Οδυσσέα, έχω δουλειά...

– Οι δουλειές δεν τελειώνουν ποτέ. Έχεις μια ολόκληρη ζωή μπροστά σου για δουλειές. Τώρα θα το γλεντήσουμε.

– Πρωινιάτικα;

– Όχι, το βράδυ. Θα σου εξηγήσω, να μην έχεις άγχος. Αγχώδης ήσουν από μικρός. Η μαμά μου, τα μαθήματά μου, η μελέτη μου... Μια ζωή

αγχώδης ήσουν. Σήμερα θα σε πάω στο χωριό μου. Στο Κ...

Δεν αναφέρω το χωριό του για ευνόητους λόγους. Όμως γνώριζα ότι ήταν ένα από τα πλούσια χωριά έξω από το Γύθειο και ότι οι συχωριανοί του είχαν εκτεταμένους ελαιώνες και καλλιεργήσιμη γη, όπως και η οικογένεια του Οδυσσέα, που τους έφερναν, βρέξει χιονίσει, ένα αρκετά σεβαστό γεωργικό εισόδημα. Για τους λόγους αυτούς, ας ονομάσουμε το χωριό Κεφαλοχώρι.

– Είναι μακριά, επέμεινα μετά από προσπάθεια. Δεν έρχομαι. Άσε να τα πούμε μια άλλη μέρα.

– Δεν γίνεται, απάντησε ο Οδυσσέας. Σε μερικές ημέρες φεύγω για έξω. Και πού ξέρεις... Ίσως να μην ξαναϊδωθούμε. Ας μην αφήνουμε, λοιπόν, τις ευκαιρίες. Η ζωή είναι σύντομη...

– Μα...

– Μια ζωή «μα» είσαι. Εξάλλου, θα είναι στο χωριό και η Ελισάβετ. Δεν νομίζω ότι δεν θά 'θελες να τη δεις;

Ήξερε ο Οδυσσέας να πιάνει το αδύνατο σημείο σου και να το στρίβει όσο ήθελε για να πετύχει τον σκοπό του. Η Ελισάβετ ήταν η δίδυμη αδερφή του. Μια αφράτη, μάλλον ψηλή, μελαχρινή κοπέλα, που είχε αρχίσει να δείχνει τα προσόντα της από τότε που τελειώναμε το δημοτικό. Εμείς, οι «άνδρες», στα αριστερά θρανία, τα κορίτσια στα δεξιά, όπως βλέπαμε την έδρα του δασκάλου, με τον πολύχρωμο κατά νομούς χάρτη της

Ελλάδας κρεμασμένο στον τοίχο πίσω από την καρέκλα του, και τον μαυροπίνακα στο πλάι, πάνω από το παραλληλεπίπεδο βάθρο. Είχα γίνει σχεδόν αλλήθωρος προσπαθώντας πάντα να έχω το ένα μάτι προς την Ελισάβετ και το άλλο στην παράδοση του δασκάλου. Τα μάτια μου δεν μπορούσαν να κρύψουν την εμφανή προτίμησή μου για την Ελισάβετ, που ήταν σοβαρή και λιγόλογη, σε αντίθεση με τον αδερφό της. Ήταν η εποχή που «ζευγαρωνόμασταν» κατ' όνομα μόνο.

Ο Αντρέας «αγαπούσε» τη Μυρτώ, και η Ελένη «ήταν ερωτευμένη» με τον Κωνσταντίνο. Εγώ με την Ελισάβετ, χωρίς να έχω οποιαδήποτε ένδειξη ανταπόκρισης, όπως οι άλλοι συμμαθητές μου, τους οποίους και ζήλευα για τον λόγο αυτόν. Όμως, πέραν αυτού και του παιχνιδιού της μπουκάλας, στα πάρτι που οργανώναμε συχνά-πυκνά, καθότι το σχολείο μας ήταν ιδιωτικό, η κατάσταση παρέμενε πάντα στάσιμη, στον πλατωνικό έρωτα.

– Όπα! με έβγαλε ο Οδυσσέας από την περιπλάνησή μου στις τάξεις του δημοτικού σχολείου μας. Τροχονόμος...

Ένα ρίγος διέτρεξε το κορμί μου. Τί κάνουμε τώρα, χωρίς άδεια κυκλοφορίας; Και να λείπει μόνο η άδεια; Ή και τίποτ' άλλο; Γνωρίζοντας τον Οδυσσέα, μαύρα φίδια με ζώσανε. Φρενάραμε δίπλα στον τροχονόμο.

– Καλημέρα σας, τον πρόλαβε ο Οδυσσέας.

– Καλημέρα σας, απάντησε κι ο τροχονόμος.

– Σε τί θα μπορούσα να σας φανώ χρήσιμος; ρώτησε με ύφος Γάλλου ευγενή ο φίλος μου.

– Μήπως πάτε προς τον Ασπρόπυργο;

– Ναι, βέβαια, βέβαια. Προς τά 'κεί πάμε.

– Α, ωραία, είπε ο τροχονόμος. Τότε μπορείτε να με αφήσετε στη διασταύρωση με τα Διυλιστήρια; Άργησα κι έχασα το λεωφορείο...

– Ευχαρίστως, ευχαρίστως, προθυμοποιήθηκε ο Οδυσσέας. Περάστε, περάστε. Είναι για να το ρωτάτε; Αλίμονο, αν εμείς οι γιωταχήδες δεν μπορούμε να εξυπηρετήσουμε τα όργανα της τροχαίας, με τα οποία πρέπει να συνεργαζόμαστε! Περάστε!

Μπήκε ο τροχονόμος στο πίσω κάθισμα και ξεκινήσαμε. Η καρδιά μου πήγε στη θέση της. Ήξερα τον Οδυσσέα. Σε τέτοιες καταστάσεις ήταν μανούλα.

– Όχι τίποτ' άλλο, συνέχισε ο Οδυσσέας τη λογοδιάρροιά του, αλλά μαζί σας δεν κινδυνεύουμε να μας σταματήσει και κανένας άλλος τροχονόμος. Καλό το αστείο μου, ε;

Στριφογύρισα στη θέση μου.

– Καλό, καλό, απάντησε συγκαταβατικά ο τροχονόμος.

Δεν θα μακρηγορήσω για το τυχαίο συμβάν της συνάντησης με τον τροχονόμο. Πάντως, μέχρι να τον αποβιβάσουμε, ο Οδυσσέας τον είχε κάνει χίλια κομμάτια. Μίλησε για το ανάλγητο κράτος, που δεν διαθέτει αυτοκίνητα για τη μεταφορά των

τροχονόμων στα σταυροδρόμια, για τους χαμηλούς μισθούς τους, για τη δύσκολη δουλειά τους να τα βάζουν με τον «πάσα έναν οδηγό», για τα καυσαέρια που είναι αναγκασμένοι να εισπνέουν... Μίλησε για όλα σχεδόν τα προβλήματα του κλάδου τους. Ως και στο χαμηλό επίδομα στολής τους έφτασε. Τον κατευοδώσαμε στο σταυροδρόμι, με πολλές υποκλίσεις κι ευχαριστίες από μέρους του για την εκδούλευση που του κάναμε, και ο Οδυσσεάς πάτησε γκάζι.

– Άι στο καλό σου! είπε. Με σπαζοχόλιασε ο κόπανος!

Συννηθισμένος από παρόμοιες αντιδράσεις του Οδυσσέα όταν ξέφευγε από δύσκολες καταστάσεις, δεν έδωσα σημασία στα λεγόμενά του, μιας κι άλλο πράγμα άρχισε να με ανησυχεί: η υπερβολική ταχύτητα που ανέπτυξε. Έριξα μια ματιά στο καντράν, να δω με πόσα χιλιόμετρα τρέχαμε, και γούρλωσα τα μάτια γι' αυτό που είδα... Ή, μάλλον, γι' αυτό που δεν είδα. Κάτω από το καντράν, στο τιμόνι, εκεί όπου βρισκόταν η κλειδαριά του αυτοκινήτου δεν υπήρχαν κλειδιά. Τρέχαμε ήδη με εκατόν είκοσι χιλιόμετρα την ώρα μ' εκείνο το σαραβαλάκι, και η ανησυχία μου εντοπιζόταν στο σχετικά ακίνητο σημείο της αζευγάρωτης κλειδαριάς του αυτοκινήτου. Δεν τόλμησα να κάνω άμεσα την παρατήρησή μου, αλλά τό 'ριξα από τα πλάγια.

– Ρε, Οδυσσέα, αυτόματο είναι το αυτοκίνητο;

ΣΕΙΡΑ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

*Ο Οδυσσέας, η Ελισάβετ, η Σόνια, η Ουρανία
κι εγώ ζήσαμε μια ιστορία απλή, που στην πορεία
φουρτούνιασε... Την πρεμία διαδέχθηκαν
μυστηριώδη περιστατικά, που συχνά
ξέφευγαν από την ανθρώπινη αντίληψη...*

Ένα οδοιπορικό με πρωταγωνιστή τον Οδυσσέα, τον άνθρωπο με τα ιδιαίτερα χαρίσματα και τις τρομερές ικανότητες, που του δόθηκαν πλουσιοπάροχα, ο οποίος, όμως, έχοντας επίγνωση των δυνατοτήτων του, ήξερε ότι, όσο και αν προσπαθούσε, δεν θα μπορούσε ποτέ να υπερβεί τη γήινη, τη φθαρτή φύση του...

Μια περιπέτεια με «αθώους» και «ενόχους», με «εγκλήματα» και «τιμωρίες» είναι επίσης μια ιστορία με πολύ έρωτα, με πολύ πόνο, με πολλή νοσταλγία...

*Ένα από τα πιο μεστά κι επιτυχημένα σύγχρονα
μυθιστορήματα του Γιώργου Λεονάρδου*

ΩΚ 282

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339/210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-960-643-002-2

